

Phần 10

Trước cửa nhà hàng tiệc cưới Vân Cảnh, cô dâu và chú rể cùng hạnh phúc bước xuống từ chiếc xe cưới được trang trí đầy những bó hoa hồng.

Vừa bước vào phòng cưới, nhạc êm đềm, hạnh phúc trỗi lên, kế đó là màn vừa ca vừa múa thật sinh động, người dẫn chương trình lên tuyên bố buổi lễ, giọng thật êm đềm kể về cuộc tình lãng mạn của hai người.

Tiếng vỗ tay cười đùa ồn ào từ phía dưới vang lên, dưới ánh nến lấp lánh những người phục vụ lần lượt bung món khai vị ra.

- Cô dâu chú rể hôn đi! Hôn đi!

Gia Linh cúi mặt xấu hổ bên Kiến Huy đang cười tươi. Tiếng Champagne nổ lộp bộp làm không khí của bữa tiệc vui hẳn lên.

Gia Linh thật xinh đẹp, cô mặc chiếc soirée vai trần, màu trắng tinh khiết, hai má ửng hồng càng tôn vinh thêm một vẻ đẹp hoàn mỹ, Kiến Huy hòa theo đám bạn đang nghịch phá, kêu la, anh hôn vào má của cô dâu.

Kiến Huy kề sát vào tai cô thì thầm:

- Hôm nay em đẹp lắm.

Gia Linh ngượng ngùng, hai người cùng hòa vào hương vị hạnh phúc.

Nhìn cô con gái hạnh phúc, ông Thành Phát quay sang ông Kiến Long, vẻ mặt hài lòng, bung ly rượu lên:

- Nào, mình cùng uống để chúc mừng cho tụi nhỏ nha, anh sui.

Keng! Keng! - Tiếng chạm ly vang lên âm thanh vui tai. Ông Kiến Long cũng hồ hởi không kém. Ông uống cạn ly rượu mạnh một hơi.

- Tụi nó đẹp đôi quá anh Phát nhỉ?

Ông Thành Phát cười to thật hạnh phúc.

- Dzô... Dzô...

Tiếng reo hò từ các bàn tiệc vang lên. Bên kia bàn tiệc, bà Thiên Yến và vú Sáu cũng vui mừng không kém, cùng đi tiếp đãi khách, trò chuyện riu rít:

- Thấy tụi nhỏ hạnh phúc, tui mừng quá chị à! Thằng Kiến Huy mới đây mà đã khôn lớn có vợ rồi. Nhanh quá!... À, một chút xong tiệc, chị em mình cùng theo tụi nhỏ ra phía khu Phú Mỹ Hưng chụp vài bức ảnh kỷ niệm nha chị.

Định từ chối vì ngại nhưng vì là ngày vui nên vú Sáu cuối cùng cũng nhận lời.

Ông Ba ngồi im lặng nhìn Gia Linh hạnh phúc mà nước mắt rung rung, ngồi trầm ngâm thầm chúc cho đứa con gái cưng của mình.

Quay sang ông Ba, ông Thành Phát ái ngại:

- Anh Ba! Mình uống với nhau một ly nào. Hôm nay ngày vui của con Linh, đáng lẽ tôi không nên nói chuyện cũ nhưng tôi thành thật mong anh tha lỗi đừng giận tôi chuyện cũ nha anh Ba. Thiệt tình công lao vất vả của anh nuôi dưỡng con Gia Linh thật lớn quá, còn hơn cả tôi là người cha ruột của nó mà chưa nuôi dưỡng, dạy dỗ được con bé ngày nào. Anh khác nào sinh ra con Gia Linh lần thứ hai. Phải không anh?

Ông Ba mỉm cười, những nếp nhăn trên vàng trán đen sạm vì những ngày kiếm bữa cơm mưu sinh như được căng ra:

- Ôi! Anh đừng nói vậy. Thấy con Linh hạnh phúc, tìm được cội nguồn là tôi thấy vui và mãn nguyện rồi!

Trước nhà hàng Vân Cảnh sang trọng, hàng xe du lịch nối đuôi nhau đến ngày càng đông. Kiến Huy và Gia Linh cùng đón các vị khách.

Mọi người chen nhau chụp hình kỷ niệm với cô dâu chú rể.

Anh thợ chụp hình ổn định mọi người lại:

- Xin mời lần lượt đại diện nhà trai, nhà gái, kể đến là bạn bè cô dâu, chú rể ra trước cổng nhà hàng để quay vài cảnh ạ!

Kiến Huy lấy khăn lạnh chấm mồ hôi lăn đầy trên má của Gia Linh, hai người âu yếm nhìn nhau hạnh phúc. Uống chung vội một ly nước cho bớt khát, Kiến Huy nhéo nhẹ mũi cô:

- Mệt chưa em! Mình ra chụp hình với ba mẹ và bạn bè đi em!

Đang chụp hình kỷ niệm, trước cửa nhà hàng, đối diện là một người đàn bà đang ôm mặt nằm lăn lộn dưới đất. Mọi người bầu lại:

- Trời ơi! Cấp cứu! Gọi cấp cứu ngay, bà ấy bị tạt axit thì phải...

- Cô ơi... cô có sao không...

Người đàn bà rên rỉ, không trả lời mọi người mà ôm mặt:

- Trời ơi! Cứu tôi... cứu tôi với... nóng quá... tôi chết mất...

Mọi người trong bữa tiệc hiếu kỳ, có một vài người chạy đếm xem, ông Thành Phát cũng tò mò. Ông hốt hoảng kêu lên:

- Ôi... Sao giống ả ta quá... Trời ơi! Đúng rồi, là Hạ Uyên!

Từ trong đám đông, một người đàn bà trẻ lao ra định đưa chân đá vào người của bà Hạ Uyên nhưng bị mọi người cản lại. Vòng vẫy, miệng bà ta kêu lên tru tréo:

- Con quý cái! Già mà mắt nét hư thân kia! Mà quyển rũ chồng tao là Thiên Phong qua biên giới mua bán hàng cấm, giờ hấn đang ở tù, còn mà nhớn nhớn hả. Mà có biết mà hại gia đình tao phải tan nhà nát cửa không? Mà muốn chết, tao cho mà chết...

Công an đến can thiệp làm người đàn bà im bật. Mọi người cùng giúp người đàn bà bị đánh ghen kia vào bệnh viện. Ông Thành Phát lắc đầu nhìn theo, rồi trở lại bữa tiệc để tiếp tục tiễn vị khách cuối cùng.

Gia Linh và Kiến Huy với nét mặt rạng ngời, cô dâu nép sát vào vai chú rể bước ra xe hoa trở về nhà. Ông nhìn theo chiếc xe cưới khuất hẳn hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Ông nhìn qua phía bên kia đường, chỗ vụ đánh ghen vừa xảy ra, thâm nghĩ:

- Mình đáng lẽ phải vui chứ. ả ta phải trả giá vì đã lừa gạt mình cả tình và tiền. Nhưng sao mình lại thấy lòng chẳng yên.

Bước đi một mình lặng lẽ vào phòng tiệc vắng hoe, ông Thành Phát thoáng buồn:

- Cẩm Hoa ơi! Ngày vui của con gái ta mà sao ta không thấy trọn vẹn. Con có biết ta lo cho con không hả đứa con gái bé bỏng, xúc nổi, nghịch ngợm.

Hình ảnh Cẩm Hoa ùa về làm ông quặn thắt...

Bước rón rén đến chỗ Cẩm Hoa đang ngồi, Vân Trang vỗ vai Cẩm Hoa.

- Hù! Trưa rồi sao chị Thu Dung không nghỉ mà làm ngoài đây hoài vậy.

Giật mình Thu Dung (tên mà Cẩm Hoa tự đặt cho mình) quay lại:

- Ô, tại chị chưa đói.

Nhảy chân sáo đến ngồi sát Cẩm Hoa, Vân Trang nắm lấy tay Cẩm Hoa lắc lắc:

- Chị đừng giấu em nữa! Em biết tại sao chị cứ thích ở đây rồi. Nếu em đoán không sai thì chị có kỷ niệm gì đó khó quên với những khúm hoa mười giờ này, phải không chị? Em thấy chị cứ say mê chăm sóc, ươm giống những cành hoa mười giờ mong manh này.

Vuốt mũi Vân Trang, Cẩm Hoa cười nhẹ:

- Nhiều chuyện quá cô nương! Mà Trang này, em thích học văn lắm hả?

Vân Trang nghiêng đầu:

- Sao chị hỏi vậy. Mà cũng hơi hơi đúng, bởi vì em học tạm thôi. Em hay bị ông anh chê hoài à. Anh ấy tốt bụng lắm chị à. Nhờ anh ấy động viên mà em mới có thể phấn đấu học tốt như ngày hôm nay... À, mà chị Thu Dung nè. Hồi sáng này em xem tivi bên ngoại Tư, thấy trong mục tìm người, giống chị lắm, ảnh cô gái tên là Đàm Cẩm Hoa, ông Thành Phát cha cô ấy đang tìm về gấp.

Đánh trống lảng, Cẩm Hoa giải thích:

- Không đâu em ơi. Chắc là người giống người thôi.

- Vậy à! Thôi không phải chị thì thôi. Mà chị Thu Dung này giờ có thấy con Phèn nhà em chạy ngang qua đây không?

- Ô... Chị đâu có thấy...

Vân Trang nắm tay Cẩm Hoa kéo đi:

- Chị theo em qua bên đây chơi... Em nghĩ con Phèn nhà em bị con Mực nhà ngoại Tư quyến rũ đi theo rồi. Cái con ấy không biết giữ mình gì hết, suốt ngày trốn nhà theo chó đực hoài vậy đó.

Đưa tay cốc đầu Vân Trang, Cẩm Hoa che miệng cười khúc khích:

- Con nhỏ này, làm như con chó nó khôn như người vậy đó.

Thấy Cẩm Hoa chần chừ chưa đi, Vân Trang kéo tay Cẩm Hoa chui qua hàng rào dâm bụt kiếng sát chuồng bò.

Cẩm Hoa ngỡ ngàng:

- Trời! Quen quá... Ôi! Con bò quý quái phát khùng đá mình té bò lăn lóc đây mà... những thảm hoa mười giờ mới đẹp làm sao. Đúng là khung cảnh ngày xưa đây mà.

Lắc cánh tay Cẩm Hoa, Vân Trang nheo mắt nhìn cô:

- Chị Thùy Dung! Chị nói gì mà to nhỏ một mình vậy?

- Ồ... có gì đâu.

Con Mực chạy ra sủa vang lên, Vân Trang chạy đến gần nó giơ chân lên định đá cho nó một phát vì tội rủ rê con Phèn nhà cô “hư hỏng”. Chợt bà Tư bước từ nhà ra bế con Phèn trên tay mắng yêu:

- Định ăn hiếp con Mực của bà hả Vân Trang. Con tìm con Phèn phải không?

- Ôi! Con Phèn của con, nó sáng giờ theo con Mực qua đây ăn chực hả ngoại?

Bà Tư cười hiền lắc đầu.

- Con chào bà! - Giọng Cẩm Hoa khép nép vang lên.

Đưa tay chỉnh lại chiếc kính lão để nhìn rõ, bà vui vẻ:

- Ồ, ngoan lắm. Con là bạn của Vân Trang hả? Mắt mũi già nua nên không thấy rõ. Thôi, tụi con vào nhà chơi với bà.

Ôm con chó Nhật tên Phèn vuốt ve, trò chuyện một mình to nhỏ với nó, trông Vân Trang thật nhí nhảnh, trong sáng. Chợt Cẩm Hoa chạy đến vuốt ve con Phèn:

- Giống con Ki Ki nhà chị quá:

- Nó là món quà ba tặng cho em đó chị.

Vân Trang chạy đến leo nhanh lên một cây nhãn rồi bẻ một chùm thật to, nhảy phóc xuống đất:

- Cho chị nè! Nhãn ngọt lắm đó, anh Nam nhà em trồng đó.

Chợt con Mực từ trong nhà bếp giũ lông chạy ra kêu lên mừng rỡ. Vân Trang vỗ tay:

- Ôi! Anh Tuấn Nam về, ngoại ơi. Anh Nam về nè ngoại. Lên lẹ ngoại Tư ơi!

Chạy đến giựt lấy ba lô của Tuấn Nam, Vân Trang rổi rít:

- Thi tốt nghiệp xong rồi hả anh?

- Ừ. Rồi.

- Ôi! Anh giỏi quá, vậy là anh Nam sắp đi làm rồi phải không? Nhớ khao em một bữa thịnh soạn nha.

Tuấn Nam cười xòa, anh chột khựng lại:

- Ủa! Nhà có khách hả Vân Trang?

Kéo Tuấn Nam lại gần Cẩm Hoa, Vân Trang nói:

- Xin giới thiệu với anh đây là chị Thu Dung. Còn đây là anh Tuấn Nam đó chị Dung.

Tay chân rưng rờ, niềm vui quá đỗi khi Tuấn Nam nhận ra cô gái trước mặt mình là Cẩm Hoa mà anh đang tìm kiếm.

- Cẩm Hoa! Trời ơi không ngờ anh lại gặp em ở đây!

Cẩm Hoa quay lưng để giấu những giọt nước mắt:

- Xin lỗi, anh nhìn lầm rồi.

Ôm bờ vai nhỏ nhắn đang run lên bần bật của Cẩm Hoa, nhìn thẳng vào mắt cô, âu yếm:

- Sao anh cô thể làm được chứ! Cẩm Hoa ơi, em đây mà!

Nước mắt giàn giụa, Cẩm Hoa nức lên:

- Không, xin anh hãy buông tôi ra và vui với hạnh phúc mới của anh đi.

Lắc mạnh vai của Cẩm Hoa, Tuấn Nam nói:

- Làm sao anh có thể để em trốn anh một lần nữa...

Cẩm Hoa đầm đìa nước mắt, lao nhanh ra ngoài. Tuấn Nam gọi với theo đau đớn:

- Cẩm Hoa! Anh xin em đó, đừng đi... Anh yêu em mà Cẩm Hoa...

Ngỡ ngàng bà Tư và Vân Trang đứng ngó người ra như đang xem phim. Nghe Tuấn Nam nói trong tuyệt vọng, Cẩm Hoa như muốn quy xuống, cô không muốn trốn chạy anh nữa. Cô quay lại nhìn vào Tuấn Nam nức nở:

- Anh Tuấn Nam! Em xin lỗi anh...

Tuấn Nam chạy nhanh lại ôm cô thật chặt, giọt nước mắt khế rơi xuống tóc Cẩm Hoa:

- Em đừng bỏ anh đi nữa nha Cẩm Hoa. Anh muốn làm “vệ sĩ” cho em suốt đời mỗi ngày. Gần em, anh mới thấy cuộc đời này có ý nghĩa hơn. Cẩm Hoa quay mặt đi xấu hổ tránh ánh mắt yêu thương của anh.

- Thật ra em cũng...

Tuấn Nam hỏi hệt:

- Em có yêu anh không?

- Em yêu anh, nhưng... em luôn cố xua đuổi anh ra khỏi cuộc đời em.

- Tại sao chứ, tại sao em làm thế? - Tuấn Nam vuốt nhẹ những sợi tóc rối tung của Cẩm Hoa.

Cẩm Hoa thở dài:

- Em bây giờ là người không nguồn cội, vô gia cư...

Tuấn Nam lắc đầu:

- Tại sao em lại nghĩ đại dột như vậy? Anh thương em đâu phải vì những thứ đó, mà chỉ bởi vì em là Cẩm Hoa.

Đôi mắt cô long lanh ánh lên niềm vui:

- Anh... Nam...

Tuấn Nam cười hạnh phúc:

- Anh có bất ngờ này muốn nói với em đây.

Gương mặt xinh đẹp thoáng buồn của cô xịu xuống:

- Em bây giờ còn có gì bất ngờ hơn những gì đã xảy ra nữa chứ.

Tuấn Nam vỗ về cô:

- Em có biết hôm nay ba em, Gia Linh và Kiến Huy cũng xuống đây không?

Như muốn trốn chạy thêm lần nữa, Cẩm Hoa lau những giọt mồ hôi trên trán:

- Ba em... Em phải đi đây.

- Kìa, Cẩm Hoa!

Nhưng không kịp nữa, cô lao nhanh ra cổng...

Két... - Chiếc Innova màu đen trò tới thẳng gặp. Một người đàn ông bước xuống găt gồng:

- Trời ơi! Đi đứng gì không nhìn trước nhìn sau vậy hả? Ôi... Cẩm Hoa... Ba được gặp con rồi... Cẩm Hoa ơi!

Ông Thành Phát lao lại, đỡ Cẩm Hoa đứng lên, gương mặt cô đỏ lên vì xúc động.

- Con đi đâu xuống đây mà không nói một tiếng hả con? Con gái ơi, con có biết ba tìm con vất vả lắm không?

Cẩm Hoa òa khóc lên ngã vào vòng tay của ông mà nghẹn ngào, nước nớc:

- Ba ơi! Con đâu còn là con của ba...

- Khờ quá? Con vẫn là con gái cưng của ba mà. Nuôi con khôn lớn mà giờ định bỏ ba hả con?

Cẩm Hoa cúi đầu lí nhí:

- Con xin lỗi ba.

Tuấn Nam chạy ra, mặt xanh lên vì lo lắng:

- Trời ơi! Cẩm Hoa, em không sao chứ?

Ông Thành Phát cười hạnh phúc:

- Ôi! Đúng là ngày hạnh phúc, được đoàn tụ cả gia đình.

Gia Linh và Kiến Huy nãy giờ chứng kiến cảnh xúc động. Gia Linh đến ôm Cẩm Hoa.

- Mình sẽ là chị em tốt nha Cẩm Hoa!

Cẩm Hoa cười hạnh phúc, đôi mắt ánh lên rạng ngời:

- Em... hạnh phúc quá, chị ơi. Mà sao mọi người xuống đây đông vui quá vậy ba?

- Cả nhà đi dự lễ khánh thành sân trượt băng nghệ thuật và vườn hoa kiềng của dựng Tuấn Nam và Kiến Huy cũng có hùn vốn trong đó, nên mọi người đi một chuyến rồi dự định sẽ tìm con, không ngờ may mắn gặp con ở đây!

Tuấn Nam vỗ tay vui mừng:

- Chúc mừng em, Cẩm Hoa. Thôi, bây giờ mời mọi người qua sân trượt băng để dự lễ. Hãy vui lên đi!...

Cầm Hoa nắm tay Tuấn Nam thật chặt. Anh dìu cô đi trong niềm vui bất tận... Cô chẳng muốn rời anh... Cầm Hoa kéo tay anh nói nhỏ:

- Con bướm đẹp quá Tuấn Nam! Bắt cho em!
- Một đôi chứ em. Hãy để nó mãi bên nhau chứ.

Hai người nhìn nhau đắm đắm sau những ngày xa cách. Dưới chân họ, vạt hoa mười giờ nở rực rỡ dưới ánh nắng vàng.

Làng hoa Sa Đéc vào những ngày xuân thật náo nhiệt. Làng hoa thật lung linh với đủ chủng loại hoa, những giỏ hoa vạn thọ Phi châu, vạn thọ Pháp e ấp nụ.

Đám cưới của Tuấn Nam và Cầm Hoa được tổ chức thật tưng bừng. Đâu đó vang lên bài hát “Đám cưới đầu xuân” làm lòng người phơi phới. Tuấn Nam và Cầm Hoa như gửi cả hồn vào mùa xuân hạnh phúc.

Cầm Hoa thật lộng lẫy trong bộ váy màu tím, Tuấn Nam dìu cô bước trên thảm hoa mười giờ đủ chủng loại: Price Spain, Sunkiss, mười giờ Nhật...

Tuấn Nam nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Cầm Hoa lên hôn nhẹ:

- Cuối cùng em cũng không trốn được anh, bà xã của anh ơi!

Nhéo nhẹ vào hông Tuấn Nam, Cầm Hoa cười rạng ngời:

- Em sẽ không bao giờ buông anh ra đâu, ông xã...

Cầm Hoa mân mê từng cánh hoa mười giờ nở sớm, cô hôn nhẹ lên cánh hoa:

- Ôi! Đẹp quá!

Tuấn Nam véo mũi cô:

- Em khen anh hả bà xã?
- Hồng dám đâu!

Bất ngờ Khôi Vỹ đưa gương mặt tròn trĩnh vào giữa hai người, giọng hài hước:

- Bắt quả tang... hai người rồi nha!

Thu Lan chạy đến néo tai anh:

- Cái tật vô duyên không chịu bỏ nè... Tui cho ế luôn bây giờ.

Cẩm Hoa và Tuấn Nam lắc đầu cười hạnh phúc.

Trên cao, từng đám mây trắng bông bênh trôi như hòa quyện vào nhau, gió lay nhẹ từng cánh hoa. Tuấn Nam đưa Cẩm Hoa đi giữa mùa xuân hạnh phúc bất tận. Chiều hai mươi Tết khó quên trong đời. Mùa xuân đang nhẹ chao mình gieo nhành lộc xuân xuống làng hoa cho nhà nhà hạnh phúc.

HẾT